

h52944

1930/m.2

LEI 5.—

REVISTĂ DE ARTA MODERNA

nr.

București, 13 — 21 Octombrie 1930.

STRIGAT

Numai sunt locuri pentru spectacol.

Poftiți, domnilor!

Cine se grăbește sare puntea ce stă să se rupă.

Azi încă.

Miâne încă.

În orice zi, în orice oră, în orice clipă.

Aripile țipă falfăierea morții peste tample.

Poftiți, poftiți!

Cine pierde trenul va plânge pe șine. Cine îl va ajunge va plânge sub șine. Dar va plânge veritabil.

Scena și-a deschis gura; priviți-o cum cască.

Dărâmați-vă rădăcinile trecutului ce putrezind în voi vă vor face să putreziți.

Ascultați vuetul oceanului care se naște; valurile lui, copiii încă, se joacă cu mingi de stâncă întunecată.

Se joacă până la sosirea maturității care îi va arunca munți pe umeri.

Mi-cați-vă, viermi adormiți în fundul pământului!
Pernele voastre miros a putregaiu.

Vă oferim bolovani sub cap în loc de perne; țăria
bolovanilor e mai moale decât toată pernele voastre.

Sculați-vă !!!

Vedeți cum a început să pulseze sânge încheșat între
clipele scurse?

Striviți-vă plo. nițele, călare.

Indreptați-vă ochii mâncați de întuneric către... (Nici
până azi nu se știe).

Ierbivorii cugetării s'au dus să pască în câmpiile Elisee
iar omnivorii sufletului caută în toate ungherele piroane
pentru lipirea lor de hârtie.

În nervi este un fluid care cercetează tot ce este inexis-
tent pentru țesutul de nucleu al capului și mai ales al nucii
uscate încă de Faraoni, la foc.

Poftiți la noi ca să vedeți în locul unei cortine care
cască, o cortină care țipă.

Poftiți ca să vedeți în locul izvorului din chitară, lacul
cel mai lipsit de valuri, lacul ucis de tăietura clipelor.

Un torent care dărâmă.

Un torent care clădește.

Aci se pot găsi pompe pentru pulsațiile cele mai
răzvrătite.

Veniți la noi și veți auzi adevărata goarnă a veacului.

Veniți la noi și veți simți aproape, adevărata diafragmă
a celei mai viguroase vibrațiuni.

Constantin Brăncuși: venit, vidit, vicit.

Femur sintetic

Ce oranjadă pe cadranele veline
Când orhidee, meridianele firave
Deschid induxului de aniline
Hangarele Prințesei Scandinave.

Dar pendularea submarinului de tuș
Pe a'eile sculptate'n esofag
Și ce cocktail amprentele de pluș
Pe toga ultimului mag

Femur sintetic, cicatrice în auz
Cu cerul distilat în ebrubeta-navă
Cu hidrargirul din havuz
Striga târziu Prințesa Scandinavă.

Aureliu

Solstifiu echivoc

Serai distilat în chiuvetele vântului,
Femurul e un pendul herald lichid,
La intersecțiile d'n glandele pământului
Pășesc gondolele, etuve de carbid.

În praștia difuzării orizontale,
Celuloidul, un jongleur de fard,
Iluminările în trup sunt ancestrale
Sunt adumbririle cortegiilor ce ard.

Dar echipagiile, landouri de narcotic,
În teracota abdomenului atol
Stau pescăruși, cearcane de khol
Și cerul o eșarfă de haotic.

אוריאל

Doză electro-magnetică

Corzile sunt in extenso —

Secțiuni de gât condensate în zgârieturi concentrice tresală pe trambulină și gargarisesc sunete pribege pentru hrănit invizibilitatea spațiului moloch, poate flămând, poate săturat.

Un gât însă — supra-gât — e constant, și în repetiție își monotonizează viața în fața unui embrion timid care tremură la orice tangentă.

Ascuns în cămașa lui îndoliată, copilul tenace și erudit, rămâne gânditor ca o piatră pe un câmp.

Apoi reîncepe cramponându-se până ce simte că bucăți din el, copii mici și infimi câteodată infirmi, își iau sborul de translație pe finețea marelui obraz al universului.

Ca niște femei ușoare și toluși grele se întind spre a agăța proeminențe dure și speciale.

Ajunși în basso-relief, copiii nu sucombă, ci își dau un tribut din carnea lor transparentă și zburdalnici se dau peste cap. În dorința de a înainta ei se divid în spațiu.

Progenitura rămasă, odă progresului și satisfacție pentru o generație, se scurge arteră țăiată în corpul sinonim zămislirii.

Aici se simte fericită și sburdă, muscă înebunită de un punct matematic.

În cristale, spontan se sparg, sunete din izvor.

Roțile în haine vârgate se rostogolesc; apoi uimite de un jalon semnificativ și surprinse de o avalanșă, încremenesc.

Un fluier de plămân cu baccil Kock se întinde săgeată în membrana dornică de a prinde cât mai mult.

Sinonim cutiutei suspendate, se aud bătăi sentimentale de inimă hrănite de $\frac{2}{4}$.

O liniște impeștriată de trei puncte în zbor și posterior auzi înghesuindu-se vibrații de modelat inimi și nervi.

Câteodată ele cad pe creier și rumegă periferii sensibile.

Un gest spasmodic se aruncă spre o viziune sferică și pătată.

Gata.

Mihail Hubert

In laboratoarele „ALGE”, se prepară:

Femur sintetic de Aureliu Baranga

Bumerang de Gherasim Luca

Mixomicete o plachetă cu desene de S. Perahim

Ritul clădirilor de ebonită

Cu coronițe în ceasornicele balurilor interne
inima își desface cadranele în patru numere,
iubirea, voal punctat cu sclipiri găsite prin stele,
aerul cloroform taie canalele minții,
chitarele pe note de coaste, ferăstrău de mătase pe curelele
violoncelelor,
decor liniștit în gura lunii și-a munților.

Fântâna din ascunzișuri bate tictacul faptelor
cu degetele vătuite pe o masă de marmoră.

Frământarea a tras cărări de ebonită prin păr,
oglinzile ochilor au cuprins în pupile un punct,
fața cu foaia turnată'n melodii a ațipit
și gândul e răsturnat pe zbârciturile vremii.

Ferestrele și-au acordat saxofoanele tăcerii,
perdelele au încremenit cu valurile'n roșu,
jargonul muștelor vorbește la urechea plafonului;
iată acest început de frământare.

Mi-am îngropat glasul în pulpa pământului,
răuri, mâinile s'au scurs pe delatui
și înăbușită e Niagara sughițului
pe mușchii fulgilor
și de răsnetul pereților țesuți cu vată.

Raielele poverilor au parcurs ce-au putut să parcurgă,
azi e sfârșitul unui început,
răsnetul inimii a intrat prin gura heraldului din turnuri,
și numele editurii s'a cusut pe ultima cămașă a sufletului.

Gherasim Luca

Malviei

Ti-am întins o cupă,
ca o verandă a inimii,
un landou de tăcere,
o portocică de vibrații.
Ai luat din fructiera
efervescentă din cauza
unui acid necunoscut
un curcubeu, cel mai
albastru, cel mai tran-
sparent.

Și golfstream-ul
din emoția gândului
râzvrătit din meduzele
orelor ți-a cusut o dra-
perie de zâmbet pe
buze.

Ai prins în năvoa-
dele privirilor stelele
tăiate într'un limoleum
ireal și ai trepanat cia-
niul nopții cu un brow-
ning al răzvrătirii.

Ai încercat să scurmi
un cadran al tăcerii
cu târnăcoapele gla-
sului pentru scrumiera
întoarcerilor pe pote-
cile sângelui.

Ai țesut un înveliș
pentru cekula sufletului
ai ros pupilele nopții
ca în sticla cu tuș a
lui Puiu, ai tăcut! In-
prora incandescență a-
lele visului erau răs-
turnate ca într'o piru-
etă de răs cristalin.

A doua zi, când ai
desfăcut ambalajele
surprizei, catargul bra-
țului era un minutar
la intrarea în antica-
mera surâsului.

Gherasim
L u c a

Gravură de
S. Perahim

dragă puile,

iartă-mă că am întârziat atât, de a te saluta pe o coală de hârtie scuipată în șarpele turtit care vine și pleacă la ore regulate.

n'am fost consecvent și se explică dealfel neavând decât două pendule care astăzi nu mișcă din cauza grăsimii.

dar acum făcând o secțiune transversală prin cele cinci canale saxone, grăsimia s'a revărsat peste digurile hârtiei.

Pap.

în burta mea de porc crește păpușoi sădit de o mie de semănători, toți la un loc având 5 degete și cu 5 din dreapta = 10, nu sunt eu care îți scriu, e o găscă saprofită.

zola s'a prefăcut și e! într'un stafilococ, divizându-se în ficcare zi și latră înghițind limpezimea cerului și toți munții lănoși.

ospitiul este insula șerpilor pentru oamenii cumiți.

aici este balamucul copacilor.

și când răsturnăm aci a'eele ne cumițim și noi. puile, nu ți se pare curios că doi ochi încap în cap?

e seară când îți scriu, în fundul răcorii se înecă castanii și urlă cu sirenele în cerul gurii. acum, ca întotdeauna, seara, vreau să dorm. nu ți se pare straniu să dormi noaptea? trimite iertarea sacerdotală împreună cu următorul interogatoriu:

câți kilometri înghiți pe oră?

faci efervescență cu acizii?

divulgă urgent căci te pupă

tot sesto

—brașov—

G A N D

Când mă prefac în metru pentru adâncime
Și îmi cobor privirea în nimic,
De câte ori voiu cere o mărime
Voiu căpăta un capăt de popic.

F o b o u r g

Iată pe trambu-
lina cerului, luna
dansatoare pe

sârma incandescentă. Și toate paietele cocite
și rupte din rochiile răvășite prin turnee au
inundat un acvarium în care pești sunt tăiați
în amprentul îngerilor albi.

Iată și acest alpenstock ca un furuncul de
cangrenă și ca un penis uriaș care trepanează
ecuațiile cerului, din care în zori vor ieși cocorii de fum
din abdomenul fabricii, în care în această oră fermentează
submarine cu ulei în orbite.

Iată pe balustradele norilor saltul mortal care zguduie
letargia spitalurilor astrale ca un de irium tremens și ca un
vuiet al acrobatului, sirena.

Dar fiecare mână, întinsă acum ca un salut fascist
este un candelabru în onixul tăcerii.

Răsună gongul care anunță începutul spectacolului
stereolip.

Au răsunat în semaforul creerilor preludii pentru aran-

Și voiu veni cu brațele în clește
Și vă voiu smulge dintele trecut
Voiu slobozi un imn nebun de pește
Și veți simți căldura de sărut.

Și n'am să știu de-i farsă ori chemare
Și-mi voiu întoarce sângele pe dos,
Voiu răvăși hârtia în dosare
Și am s'o rod cum câinele un os.

Apoi hârtia răvășind nimicul
Va tremura arzând pe mucusul mic
Și asvârlind și metrul și popicul
Vă voiu urma ca lupul după dric.

Dar ce îngust palat pierdut în ață!
Când am să țip să nu mă ascultați
Și dacă timpul cu valiza'n viață
Va trece'n fugă, voi să mă chemați.

jarea decorurilor.
Și fiecare lovi-
tură de ciocan
este o baghetă
frântă și un acce-

lerat epileptic intrat în stație.

Dar această hemoptizie, metteur en scène
care săgetează praful aerian căzut; naftalină
după haine toamna.

Iată începutul, paralel cu tramwaiele cari
au sfârtecat coaja pământului.

Iată spectacolul care aduce tristețile ca bandajele, pe
rănilor purulente ale sufletului.

Iată începutul.

Iată începutul ca un cocktail sfârșit.

Celula la această reprezentație s'a ridicat sus, pe ma-
caralele din porturile dunărene.

Iată aplauzele răzlețe ca în cinematografele de cartier
când învinge Edi Pollo.

Și pianul mecanic cu notele false ca hârtiile de bancă
ascunse în port-cartes-ul stomacului dilatat.

Iată tristețile dealungul metrourilor, arterele pe cari

le disecă dulăii pământului.

Pământ care ucizi cu mașinile cele mai perfecționate, cablurile de mielină.

Pământ!

Iată sfârșitul în gangurile blenorașice ale străzilor și iată sfârșitul în cutia felinarului, în coamă când stăruie amintirea ca o coajă, pe rana de mult vindecată.

Iată agonia foburgului, noaptea.

Foburg, jertfelnic pentru limpezirea nopților de delir.

Imi împlânt pumnalul într-una din colivile tale abscons și îți sug pervers și fals prelungirile ca în landourile de seară unde se destramă și se prăbușesc țesuturile.

Gheorghe Crașin

A sosit o sondă dela Buștenari cu petrol în testicule: GEO BOGZA.

Nu cotrobăi prin sertare, poți să plângi în beciu.

Dacă pui argint în mitră, scoți desigur mitrat de argint.

S. Perahim

Barbiene

Narcoticul nu e decât un covor de Persia pentru un vagabond.

Până și câinii știu să scuipe în zdrențe.

Castanii cascade spini.

VID

Și tot așa să râzi și tot așa să plângi ca un câine la degetele caselor, căutând în canalele lor restul murdăriei spre alăptare.

O locuință cu un munte de granit spânzurat pe un fir de păr și atârându-ți deasupra capului, iați toată averea moșiei tale răvășită de hipopotamii ceasului din perete.

Singură, traectoria este o înveninare pentru săgețile ceasornicului. În tolbele lor ce le au cu miile stăpânii sălășluiește virusul cu gura, crater către cer, vrăjind cu magnetismul lui blândețea apăsătoare a norilor.

Singura desmierdare pentru înălțime este despicierea unui fulger și singura odihnă

pe speteaza forțelor este o torță răzvrătită pentru adânc.

Auzi dansul spâ zuraților de aramă din turle?

Vezi cântecul arătând privesceta pământului cu clapele închise și sigilate de cruci?

Acosta este landoul care se pregătește în laboratoarele vremii pentru tine.

Tu și tot ce ți-a încoroiat spatele veți fi duși în sicriul nupțial.

Lacrămile nu se vor prăvăli în van, în noroi, căci nimeni nu are în burduf lacrimi pentru tine.

Și doar câteva blesteme îți vor scutura timpanele pentru

Z

etel enciclopediei de amintiri.

Dar poate nici atât.

Și azi când stai fără tabernacol, la voia inchiziției solare, cu brațele pecete pe piept pentru secestrarea bătăilor din tine nu te gândești decât că vidul arterelor tale te arde și la orice zâmbet asvârlit din greșală fie, nu răspunzi decât cu ochii, cârpe muiate în cavou.

Colaborează:

A	M	S	S	D	G	G
u	i	.	e	.	h	h
r	a	P	s	A	r	e
e	i	e	t	A	r	o
l	i	r	o	p	a	r
i	l	a	p	r	s	g
u		h	a	p	i	h
B	H	i	P	r	e	m
a	u	m	a	e	n	e
r	B	s	L	C		
a	a	t	u	r		
n	a		a	a		
g	a					
a						

Sesto Pals

Redacția: Bulevardul Mărășești, 103.